

TRẠI TÙ T4

Hồi ký Quỳnh Hương (nvn)

Phần 17

DZŨNG MÔNG CỒ

*Những chiếc thuyền mong manh bất chấp
nguy hiểm đại dương, trốn khỏi ách kìm
kẹp của Việt Cộng sau 1975.
(Hình Tem của Vương Quốc Bỉ
Vinh danh thuyền nhân Việt Nam)*

Cuối năm 1978, sau giai đoạn ‘bác Hồ ăn chất thải’, tình hình trong trại trở nên rất ngọt ngào. Bọn cai tù đã đưa đám cán bộ Quân Khu 7 xuống giáo nghiệm chữ, hù dọa rồi lại ve vãn, mà không phát hiện được người đã nhét phân vào miệng bác. Chúng lòng lộn giận dữ, không để yên cho tù nhận Trại tù T4. Chúng bắt ngày nào chúng tôi cũng phải lên hội trường để nghe giảng bài. Mà vốn liếng của Vẹm chỉ vền vền có 10 bài. Tôi nhớ bài đầu có tên là “Đế quốc Mỹ xâm lược nước ta, là kẻ thù của dân tộc ta”. Viết đến những dòng này tôi lại nhớ mấy câu thơ của cụ Cao bá Quát:

*Ngán thay cái mũi vô duyên
Câu thơ thi xã con thuyền Nghệ An.*

Hai câu trên của cụ Cao bá Quát chệ Thi xã của Tùng Thiện Vương)
Đề tài này của Việt Cộng cũng thoang thoang mùi ‘mắm tôm xứ Nghệ’.

Hết 10 bài, cai tù bị táo bón, không rặn đâu ra ‘bài mới’ để hành tù nhân nên phải đem báo Nhân Dân ra đọc. Mà báo Nhân Dân thì người Hanoi xếp hàng mua- không để đọc mà để bán kilo- vì giấy recycle mắc tiền hơn báo Nhân Dân mới phát hành. Tôi không phịa chuyện như bác cáo. Đó là sự thật của Hanoi những năm 1975-1990. Năm 1982, khi được thả khỏi nhà tù nhỏ, tôi về phụ giúp vợ làm thợ nhuộm. Tôi coi tiệm để vợ tôi trở lại Hanoi sau 27 năm thăm bà chị ruột. Mỗi ngày thấy sáng sớm bà chị đi sắp hàng mua báo Nhân Dân để dành bán Kilo cho de chai.

Người thường đứng trên bục đọc báo lại là quản Bồi. Hấn ít học nên không đọc nổi các chữ trong tờ in Roneo hay báo in. Tôi đã viết ở phần đầu, hấn đọc Iran Iraq là ‘một răng, một rấc’. Có một lần đọc tin về cuộc thăm viếng Lăng cáo, hấn dương dương đắc ý về cái xác khô được thời còn mồ ma Liên xô ướp giúp. Hấn cũng không biết bản thân mình cũng như rất nhiều người dân trong nước đã bị bịp.

Xin phép bạn đọc cho tôi được nhắc lại diễn biến khi bác Cáo chết. Di chúc Bác Già Dê để lại là ‘thiêu’, lấy tro chia làm 3 phần, chôn trên 3 đồi cao, có bóng mát, thuộc ba miền Bắc, Trung, Nam cho khách đến thăm viếng và nghỉ ngơi. Nhưng đám bộ chính trị thời Lê Duẩn, Lê đức

Tho, Phạm văn Đồng, Trường Chinh... đã không làm theo lời di chúc, mà muốn lợi dụng các xác này để làm 'ngáo ộp' bịp dân. Trước giờ đi vào ngục A Tỳ, mặc dầu đang thoi thóp, bác còn cố gian dối một lần nữa. Bác ra lệnh cho bộ hạ ghi sai ngày chết, thay vì ngày 3 tháng 9 thì ghi ngày 2 tháng 9, đúng vào ngày đại lễ, cờ quạt tùm lum. Ngày sinh bác đã sửa và ngày xuống địa ngục bác cũng sửa luôn.

Tính ra tốn phí hàng năm cho việc bảo trì, canh gác cái lăng lão già ác độc này tốn bằng tiền nuôi dân nghèo một tỉnh miền Bắc. Ngày mà bọn Duẩn, Chinh, Đồng, Thọ quyết định xây lăng đồ sộ để lừa bịp dân thì chúng dấu nhem các tin Hồ đã cưới Tăng tuyết Minh ở bên Tàu, đã lấy Nguyễn thị Minh Khai ở bên Nga, và ăn ở với Nông thị Xuân tại Hanoi có con, rồi giết chết, để tiếp tục bịp dân là Hồ không vợ không con, hy sinh cuộc đời cho đất nước(!).

Ngày nay nhờ tiến bộ thông tin, không chỉ người Việt ở nước ngoài mà ngay trong quốc nội cũng đã biết Hồ nhiều đời vợ và có con. Hồ giết người nhiều quá, CCRĐ hơn nửa triệu người, Mậu Thân 1968 gần chục ngàn người, riêng một mồ chôn tập thể ở Huế đã 5.000 xác. Đó là chưa kể những năm 1945-1948, giết các đảng viên các đảng phái quốc gia cũng hơn ngàn người. Ngày nay hấn lãnh quả báo, nên chết rồi mà vẫn không yên. Mỗi ngày phải thò lên thụt xuống thật đáng đời tên gian ác.

Và vì sợ tin tức này loan truyền rộng rãi nên chúng đã dùng mọi thủ đoạn như lập tường lửa để chặn tin. Gần đây, ngày 17-7-09 Linh mục Nguyễn hữu Lễ và ông Trần quốc Bảo đại diện cho Phong Trào Quốc Dân Đòi Trả Tên Saigon đã cho ra mắt cuốn Phim Tài liệu nhan đề Sự Thật Về Hồ Chí Minh. Xem cuốn phim dài 1 giờ 50 phút, ta có thể thấy rõ những mảnh khoque xảo quyệt và âm mưu thâm độc của họ Hồ. Cuốn phim này đã được đưa lên 'mạng' hoặc để tải vào máy hoặc coi online. Khi đang viết phần này, tôi mới nhận được tin, các sinh viên Saigon và Hanoi đã download từ trên web và âm thầm chuyển cho bạn bè thân thiết. Công an 2 thành phố lớn nói trên đang ráo riết truy lùng tìm bắt những người dám cả gan xem tầy bác. Hy vọng có nhiều người trong nước coi được Phim Tài liệu Sự Thật Về Hồ Chí Minh.

Cũng vào giai đoạn này, một tin đồn được loan đi trong trại. Anh em xì sào tin Tây bị cai tù gọi lên xỉ vả. Tên cai tù đó cũng lại là Bồi. Lúc này tên Nỉ đã về Bắc. Nỉ gốc Nùng, trong giai đoạn Tàu ô xâm lăng hấn bị điều động về Bắc, nên tên Bồi coi luôn 3 đội trong vài tháng. Bồi gọi Tây và người bạn cùng tổ lên, hấn hạch hỏi:

- Hai anh lớn rồi sao còn đánh nhau, gây mất trật tự trong trại?

Anh Tây, tại sao anh đánh người?

Rồi Bồi và Tây đối đáp:

- Dạ, vì anh ấy nói bậy lắm.
- Nói bậy là nói gì? Có phải chống đối cách mạng không?
- Dạ không, quân giáo.
- Hay anh ta nói xấu chế độ Xã hội chủ nghĩa.
- Dạ cũng không phải?
- Vậy anh ta nói gì bậy?

Tây rụt rè:

- Tôi không dám nói.

Bồi lại tiếp:

- Tôi cho anh nói.
- Thưa anh bậy lắm.
- Nếu anh không nói tôi nhốt anh vào thùng sắt.

Tây gãi đầu:

- Dạ, anh ấy bảo tôi ăn C....

Bồi la lên:

- Ăn nói bậy bạ. Mỗi anh về làm một bản kiểm điểm.

Tây là danh hê Khả Năng. Tây và tôi biết nhau từ ngày tôi ở Trường Quân Y. Thông thường mỗi khi mãn khoá Hạ Sĩ Quan Quân Y hay B 1, B 2, Sĩ Quan Trợ Y, Sĩ Quan Hành Chánh Quân Y, hay các khoá Y Nha Dược sĩ hiện dịch hoặc trừ bị được tổ chức văn nghệ, mời các ca sĩ và danh hài như Khả Năng, Phi Thoàn, Tùng Lâm, Xuân Phát Thanh Việt, Thanh Hoài vào trình diễn. Khi nghe tin này, tôi qua đội 2 hỏi Khả Năng. Nhưng Khả Năng nói rằng không có chuyện hấn bị gọi, và cũng không có chuyện đánh bắt cứ người nào. Hôm sau tôi thấy Khả Năng qua đội tôi gặp Dũng Mổng Cỗ. Khả Năng truy ra người phía ra tin này chọc mình là Dũng, nên qua hỏi. Khi tôi biết chuyện Dũng trêu Tây, tôi hỏi thì Dũng nói rằng tại tôi thấy Khả Năng nhát quá nên chọc cho hấn giật mình. Tôi khuyên Dũng đừng làm vậy, vì lúc này tình hình Trại tù T4 đang thời điểm nặng nề. Dũng cho rằng Khả Năng nhát, nhưng Dũng cũng chẳng can đảm hơn Tây.

Tiền Hồ Hợi

Khi vào tù được trên 3 tháng, một anh Đại Úy tên Thìn, tôi nhớ dường như ngành Quân cụ, đã vượt rào trốn khỏi trại giam. Thìn người nhỏ con, da ngăm đen, nằm gần Dũng.

Sau này tôi hỏi Dũng 'có biết chuyện đó không', thì Dũng nói rằng Dũng biết, và Thìn rủ Dũng cùng 'vượt ngục' mà Dũng không dám. Nhắc lại chuyện này, gần đây tôi hỏi thì Dũng nói có gặp lại Thìn sau khi bóc lịch gần 4 năm. Tôi cũng thắc mắc làm sao mà Dũng 'mánh' được, để Bác sĩ Hiền có thể đi thăm nuôi cùng với Dũng trong việc lấy máu thử nghiệm.

Dũng cho biết, ông già Dũng từng trải, thời xưa đã làm trưởng bếp tàu buôn Pháp. Nhờ vậy mà mua được căn nhà mặt tiền ở Tân Định. Khi được thăm kỳ đầu, ông già đã xoay được cái 'nón cối'. Sau tháng tư đen, cái nón cối và nón tai bèo là 'mốt' cán. Ông cũng không kiếm bộ đồ cút ngựa mà chỉ chụp cái 'nón cối' trên đầu và mặc thường phục. Ngày đi thăm con, ông không trình giấy để vào liền mà đứng phía ngoài cổng. Ông để 2 bị đồ đạc, thức ăn đem tiếp tế cho Dũng ở trước cổng trại tù. Cứ mỗi lần thấy một tên cai tù hay vệ binh nào đi ra là ông lại nói:

- Cái này của tôi đây đồng chí.

Ông đóng kịch làm như 'phe ta', nên vài lần là ông 'móc ngoặc' được quản Bồi. Tôi hỏi Dũng:

- Mánh thì cũng phải 'thủ tục' chứ 'nước bọt' làm sao lọt?

Dũng cười:

- Bây giờ thì nói thiệt với ông được, vì ông già tôi mất lâu rồi. Ông già tốn một cây 3 số là xong ngay.

Tôi hỏi Dũng thêm:

- Xin lỗi cho hỏi ông cụ tên gì, và thọ bao nhiêu?
- Ông cụ tôi là Lê đình Phác, cụ mất sau khi tôi đi tù về gần 2 năm. Cụ thọ 75 tuổi. Tính đến nay cũng gần 28 năm. Lúc ông cụ bị đau thì Bác sĩ Hiền đã được ra tù. Chính Bác sĩ Hiền lại đến chữa cho ông cụ tôi. Sau khi khám bệnh, Bác sĩ Hiền yêu cầu cụ đi chụp hình phổi nên mới phát giác ra bị ung thư.

Dũng nói tiếp:

- Ông Hiền giúp tôi nhiều quá mà tôi chẳng giúp lại được ông cái gì.
- Thế là số Dũng bóc lịch có gần 4 năm, cũng kể như cụ tốn dăm bảy cây vàng nên Dũng về sớm hơn chúng tôi, nếu không cũng 5 cuốn lịch như bọn tôi mà cũng có thể hơn.

Dũng cười và trả lời khôi hài:

- Cái số tôi không phải chặt cây và chặt tre nên không thể đi Phước Long với các ông.

Trong óc tôi tính chọc Dũng bằng câu: "Tại Dũng có số ăn có "gia đình cách mạng"(!) Nhưng rồi tôi tìm lại được vì e nói ra Dũng buồn và lại hiểu lầm mất vui.

Tù được trên 3 năm thì trong T4 thêm một anh vượt rào trốn trại. Nhưng chỉ một tuần sau anh này bị bắt và đưa về nhốt ngay vào Connex đặt ở ngoài trại T4, gần nhà đấm cai tù. Mỗi ngày khối 1 phải cắt cử người đem cho anh một chén cơm và một chén rau. Bác sĩ Hiền là một trong hai người luân phiên đưa cơm cho anh bạn trong Connex. Một buổi trưa, hơn 10 ngày sau, tới phiên anh Hiền mang đồ ăn lên. Mỗi khi đem cơm anh Hiền phải qua khu nhà cai tù lấy chìa khoá mở cửa. Phần khoá chính gốc của Connex đã hư nên cai tù bắt tù nhân đục lỗ để luôn giằng xích vào, rồi dùng khoá lớn để khoá phía ngoài. Anh Hiền lấy chìa khoá mở cửa sắt ra thì không thấy anh bạn bị giam. Anh quay lại báo cho cai tù biết. Hai tên Bồi và Hiền ra coi thì quả nhiên Connex trống trơn.

Chuyện này cả Trại T4 đều biết về sự gan lì và khôn ngoan của anh bạn tù đã vượt thoát. Anh tên là Thủy. Mỗi ngày khi cửa Connex mở để đưa cơm, anh Thủy đã kéo xích vào một chút. Xích được kéo nhiều ngày nên phía bên trong Connex dư khoảng vài tấc, ban đêm anh đã đẩy xích ra để có thể mở cửa Connex đủ phần người anh có thể lách được ra ngoài. Anh Thủy đã mở cửa Connex không cần chìa khoá. Gần đây, trong điện thoại, nhắc đến chuyện này, anh Hiền kể lại:

- Mấy tên cai tù ở L19 vậy mà không khát máu như bọn trên Long Giao. Ở Long Giao, lúc chúng tôi mới vào tù 3 tháng, có một anh viết một lá thư tỏ ý trốn trại, bị bọn cai tù nắm được, thế là bọn chúng đem ra bắn chết. Tụi nó muốn thị oai để không ai dám trốn.

Chiều ngày 25 tháng 7-09, tôi ra vườn tưới rau khoảng nửa giờ, vào mở cell phone thấy Dũng gọi 2 lần. Tôi gọi lại nhưng Dũng không mở phone. Hai hôm sau Dũng gọi tiếp. Tôi hỏi Dũng có chuyện gì gọi tôi? Dũng nói đã đọc Trại Tù T4 rồi. Được lắm. Tôi sẽ giúp ông thêm một số chuyện xảy ra mà có thể ông không nhớ hết hoặc không biết. Nhưng tôi không viết được tiếng Việt vì bỏ lâu ngày rồi. Ngoài ra ông phải đợi tôi khoảng 1 tháng rưỡi nữa. Tôi trả lời Dũng rằng cứ viết bằng tiếng Mỹ, tôi đọc và viết lại, có thể dịch luôn. Còn thời gian sớm hơn được thì tốt.

Tôi tò mò muốn biết ông già Dũng tốn bao nhiêu để 'chạy' cho Dũng. Dũng kể rằng "chuyện ông già tôi lo cho tôi cũng gian truân lắm. Sau 75, ông già tôi đã 70. Khi tôi vào tù rồi, ông suy nghĩ chỉ có đường phải về Hanoi, nhờ bà con may ra mới cứu được thằng con. Ông già đi 2 lần. Ngày đó không có máy bay, phải mua vé tàu hỏa. Mà tàu hỏa thì chạy chậm rì, phải 3 ngày 3 đêm mới ra tới Hanoi. Tôi cũng có hỏi 'ba lo cho con tốn bao nhiêu cây'. Nhưng lần nào hỏi thì ông già cũng nói 'tốn bao nhiêu tao cũng phải lo, nhiều cửa lắm, nhớ không hết' Tôi xin Dũng địa chỉ email để liên lạc. Dũng nói địa chỉ, nhưng vẫn tính khôi hài:

- Ông nhớ viết chữ Dũng không dấu và phải có chữ z, nếu không thành "phân" đấy. Ông mà viết 'dung' là chết tôi.

Tôi hỏi Dũng:

- Ở ngay Saigon mà sao đi H.O. chậm thế, hay là tính ở lại?

Dũng trả lời:

- Ai nói ông tôi muốn ở lại? Tôi kẹt vì cái Giấy ra trại. Ông cũng biết, không có cái giấy này là hết đi. Tui nó giữ mất tờ giấy này của tôi nên tôi phải đi kiếm tùm lum. Tôi xuống cả Thành ông Năm, nhưng những người ở đó họ nói họ không biết.

Chuyện này thì Dũng đúng là 'chậm tiêu'. Cái Thành ông Năm chỉ là một trại tù tạm bợ trong thời gian mới cướp được miền Nam, chúng bắt tù nửa triệu Quân nhân Công chức VNCH, do quân đội cộng sản tạm quản lý vì công an không đủ người. Sau 5 năm, chúng đã tổ chức xong

guồng máy cai trị và cũng vì một số tù nhân được trả tự do, nên số còn lại chúng giao cho công an. Hồ sơ đâu có để ở Thành ông Năm mà đưa về Quận khu 7 hoặc một nơi khác. Tôi hỏi tiếp:

- Sao Dũng không sao lục vài bản ngay khi về, để nơi nào đòi thì nạp bản sao?

Dũng thừa nhận:

- Tôi không đi sao lục, đúng là thiếu sót .
- Vậy rồi làm sao mò ra tờ Giấy ra trại?
- Tôi đi kiếm mãi rồi cũng ra. Nó nằm trong hồ sơ công an Quận.
- Rồi có tồn 'địa' không?
- Làm sao không. Mất 2 cây ba số cùng với một ít nước bọt.

Tôi lại trêu Dũng:

- Mỗi người có một cái số. Số Dũng ra nhà tù nhỏ trước tôi một năm, không phải "chém tre đẵn gỗ trên ngàn" nhưng lại bị kìm kẹp trong nhà tù lớn hơn tôi 3 năm, rồi lo lắng, vất vả, phờ rầu chạy đôn chạy đáo kiếm tờ Giấy ra trại, nếu không kiếm được thì hết đi Mỹ vì khi phỏng vấn, phía Mỹ đòi bản chính. Đó là chưa kể tồn nước bọt để năn nỉ.

Nhưng rồi thấy nói quá e Dũng buồn nên tôi an ủi:

- Bù lại sự vất vả, bây giờ 3 cháu, một đứa Được sĩ, một đứa Kiến trúc sư, và một cháu Computer Engineer, thế là hạnh phúc rồi.

Cuộc chuyện trò của chúng tôi tạm chấm dứt vì Dũng phải làm việc.

Phần 18

Việt Cộng là bọn gian xảo

Đầu số gian xảo là Hồ chí Minh, tức Nguyễn tất Thành tên cúng cơm bố mẹ đặt là Nguyễn sinh Cung. Mời bạn đọc coi qua trích đoạn dưới đây của ông Nguyễn minh Cần, cựu Phó Chủ tịch Ủy ban Hành chánh thành phố Hanoi, trong "Sự thật lịch sử , Vài mẩu chuyện về cuộc đời Hồ Chí Minh" Người viết bài này hy vọng góp thêm vài "mẩu chuyện" vào cuốn sách "Những mẩu chuyện về đời hoạt động của Hồ Chủ tịch" của Trần Dân Tiên mà như lời giải thích miệng "từ Trên", khi cuốn sách được xuất bản lần đầu ở miền Bắc -"tác giả của nó là một nhà báo nổi tiếng có cơ hội được biết rõ về thân thế của Người". Thực ra, hồi những năm 50, đại đa số cán bộ, chứ nói gì đến nhân dân, chưa hề nghe tên và không ai biết cái ông "nhà báo nổi tiếng" Trần Dân Tiên, tác giả cuốn sách "bất hủ" đó, là ai cả. Chỉ có một số rất ít cán bộ cao cấp thì thầm rỉ tai nhau về điều bí mật quốc gia: "... Chứ còn ai nữa!"

Mãi về sau này, qua hàng mấy thập niên, nhiều người mới ngã ngửa ra là ông tác giả "Chứ còn ai nữa!" đó, ông Trần Dân Tiên huyền thoại kia, chính là ông Nguyễn Tất Thành, cũng chính là ông Nguyễn Ái Quốc, và cuối cùng, cũng chính là ... ông Hồ Chí Minh. Thế nhưng báo chí chính thức ở Việt Nam cho đến nay vẫn tiếp tục "giấu như mèo giấu c..." Theo tôi biết, hình như trong "thế giới" cộng sản, chỉ có hai lãnh tụ trực tiếp tham gia vào việc "xây dựng" tiểu sử của mình để lưu danh hậu thế là Stalin và Hồ Chí Minh. Tôi nói "hình như" vì không biết chính xác Kim Nhật Thành đã làm phù phép như thế nào với tiểu sử của ông ta. Nhà độc tài đẫm máu Stalin đã không trắng trợn tự tay viết tiểu sử của mình, mà giao cho một ban của

Trung ương đảng, viết theo sự hướng dẫn của chính ông và cuối cùng ông "chỉ" hiệu đính tiểu sử của mình trước khi cho xuất bản. Còn "một người như Hồ Chủ Tịch của chúng ta, với đức khiêm tốn nhường ấy ..." (trích sách "Những mẩu chuyện ...", tr. 7) thì ... tự tay mình viết tiểu sử của mình để tự tôn vinh, tự đề cao chán chê, rồi "lập lòe đánh lận con đen" đặt tên tác giả là Trần Dân Tiên. Quả là một sự phỉ báng đối với lương tri con người! Mặc dù thế, tôi xin thành thật khuyên các bạn, ai đã có cuốn sách "Những mẩu chuyện về đời hoạt động của Hồ Chủ tịch" thì chớ vội nóng nảy vứt nó đi mà phí, trái lại, thỉnh thoảng nên đọc lại để thấy rõ hơn bức chân dung thật của người viết ra nó. Đó là tấm gương để đời! ...

Bài viết của ông Cần rất dài, các bạn muốn đọc có thể tìm trên các web. Trong bài nói chuyện về Tự do ngôn luận, nhà thơ Nguyễn chí Thiện nêu lên những dẫn chứng cụ thể, cho ta thấy bọn Việt Cộng rất sợ 'tự do ngôn luận'. Dưới đây là trích đoạn trong bài của ông Thiện "Cộng Sản sợ hãi Tự Do Ngôn Luận" *

Nguyễn tất Trung, vợ Lưu thị Duyên và con Nguyễn thanh Trung (bên phải) tại gia đình Vũ Kỳ (1998). Người râu trắng là Vũ Kỳ (Đoi thoai)

.....Về luận lý, chủ nghĩa cộng sản nó nói rằng mọi hành động con người đều xuất phát từ tư tưởng. Cho nên đây là công tác Tư Tưởng chúng nó coi như hàng đầu. Tư tưởng cộng sản là cái gì? Là nhồi sọ, là tuyên truyền những cái không đúng với Sự Thật, đề cao "công đức" của Đảng.

Tôi xin nêu một thí dụ: Chưa bao giờ có thời đại nào trong lịch sử mà có thể nói là quyền Tự Do Ngôn Luận của con người bị chà đạp đến cái mức như ở dưới chế độ cộng sản! Tôi nói có bằng cứ: một lời than thở với nhau thôi, bạn bè ngồi than thở về cảnh khổ đói thiếu ăn, chưa động đến chính quyền đâu nhé, thì có người báo cáo. Thế là đã đủ đi tù. Mà đi tù đây là đi tù không xét xử, theo lệnh "tập trung cải tạo". Tiếng thở lời than đem họa vào thân người ta! Tôi ở trong tù, tôi chứng kiến không biết bao nhiêu là cảnh đó! Bao nhiêu là con người bị như vậy.

Một thí dụ điển hình: Tôi có ông bạn ở Hải Phòng, năm 1958 ông đi tù với tôi. Lúc tôi vào tù Hải Phòng năm 1960, thì ông ta bị bắt vào 1958. Thế tội ông ta là gì? Tội duy nhất là vì ông nghèo khổ quá, rồi có họ hàng bên Pháp bầy giờ có tiền, thì ông viết một phong thư gửi sang Pháp. Viết phong thư đó cũng không dám nói là mình nghèo, vì nói nghèo là bôi xấu chế độ. Cái đó dễ đi tù vì cộng sản nó có cứ rồi. Thế thì ông phải viết bóng gió rằng bây giờ gia đình chúng tôi ở trong nhà có giống cây mồng tơi, đằng sau sân thì có một cây mướp. Nói như vậy để tả khổ đấy! Vì tục ngữ Việt Nam có câu "nghèo rớt mồng tơi, nghèo xác xơ mướp" đấy!

Thế là, vì cộng sản nó sợ tự do ngôn luận, sợ tiếng nói lọt ra ngoài, nên tất cả các thư từ nó kiểm soát hết. Thì cái thư của ông bạn tôi viết cũng gây tội đó. Nói là bạn, chớ ông hơn tôi đến 20 tuổi. Bạn tù thôi. Nó mang cái thư đó như là một bằng chứng nói xấu chế độ đây! Là đem ra tòa! Và xử ông ta 5 năm tù! Trên thực tế là ông ta phải ở đến trên 10 năm mới được về! Cộng sản nó sợ tiếng nói đến mức như thế !

Gần đây, nhạc nô Tô Hải cho ra mắt 'Hồi ký của một thằng hèn', trong Hồi ký có đoạn Tô Hải tỉnh giấc mơ, nhìn ra được chủ nghĩa Cộng Sản mà Cáo Hồ đem áp dụng tại Việt Nam, gây bao đau thương tang tóc, nghèo đói cho dân Việt. Tô Hải viết:

“Cái gọi là chủ nghĩa cộng sản chính là một tà giáo đại bại nhất trong lịch sử loài người mà những tên lãnh tụ tối cao của chúng dựa vào để gây chiến tranh nòi da xáo thịt, để tiến hành âm mưu hiểm độc tiêu diệt mọi lòng tin khác, mọi nhận thức, mọi tình cảm, mọi tình yêu, kể cả lòng yêu nước của con người.”

Nằm trong sự kìm kẹp của bọn Mafia Cộng phỉ, Tô Hải than:

“Không có ông Hồ, không có cái đảng này thì đâu đến nỗi cả dân tộc tôi bị chiến tranh tàn phá, anh em họ hàng đâu đến nỗi chia lìa, chém giết lẫn nhau, đâu đến nỗi thua xa những nước cũng (cựu) thuộc địa như nước tôi đến cả thế kỷ về mọi mặt.”

Trong bài Giải tỏa huyền thoại Hồ chí Minh, luật sư Nguyễn hữu Thống đã đúc kết thành 7 điểm lừa bịp của họ Hồ và bè lũ :

“Để xây dựng uy tín và thần thánh hóa Hồ Chí Minh, Đảng Cộng Sản đã sử dụng nhiều chiêu bài và ngụy tạo nhiều huyền thoại:

- 1) Huyền thoại gia đình cách mạng.
- 2) Huyền thoại lên đường cứu nước.
- 3) Tiếm danh Nguyễn Ái Quốc.
- 4) Giả danh Trần Dân Tiên.
- 5) Giả đoàn kết quốc gia.
- 6) Giả hiệp ước quốc tế.
- 7) Ngụy tạo tư tưởng Hồ Chí Minh.”

Bài viết dài 9 trang, bạn đọc có thể đọc web dưới đây để biết rõ hơn
<http://nguyenuuthong.blogspot.com/>

Còn một điểm không kém quan trọng là Nguyễn tất Thành rất nhiều vợ và người tình, tuy nhiên lại muốn thần thánh hoá mình, nên cho đàn em tuyên truyền rằng ‘bác sống độc thân để lo việc nước’(!).

Trong Truyện Thúy Kiều, cụ Nguyễn Du tả nhân vật Sở Khanh, chơi rồi chạy. Bác Cáo thì đã chơi chạy, lại còn cho người thủ tiêu để bịt tin “bác có vợ con”. Đó là người vợ không chính thức Nông thị Xuân, để được người con là Nguyễn tất Trung (xem hình bên trên chụp năm 1998 tại nhà ông Vũ Kỳ). Bà Xuân bị Tạ Quang Chiến thuộc hạ của Trần Quốc Hoàn, Bộ Trưởng Công An giết chết cùng với 2 người em; em ruột là Nông thị Vàng, em cô cậu ruột là Nguyễn thị Nguyệt.

Mời bạn đọc xem trích đoạn trong bài Sự Thật Lịch Sử dưới đây của ông Nguyễn minh Cần để biết rõ hơn sự tàn ác và xảo quyệt của Nguyễn tất Thành:

“...Còn về cháu bé Nguyễn Tất Trung thì sau khi mẹ chết, nó được gửi cho ông Nguyễn Lương Bằng nuôi, độ 4-5 tuổi thì chuyển cho ông Chu Văn Tấn, đến năm 13 tuổi là năm 1969, ngày Chủ tịch Hồ Chí Minh mất thì giao về cho ông Vũ Kỳ, nguyên thư ký riêng của ông Hồ, làm con nuôi và đổi họ thành Vũ Trung. Tôi xin phép bỏ qua những tình tiết khác và dừng lại ở đây, vì đến đây, cũng đủ để có thể rút ra vài kết luận sơ bộ có liên quan đến đề tài cần nói:

1) Tôi luôn luôn nghĩ rằng không nên "xoỉ mói" vào đời tư của người khác, kể cả đời tư của các lãnh tụ. Việc các lãnh tụ có vợ, có con là chuyện rất thường tình. Ông Hồ, cũng như bất cứ ông lãnh tụ nào khác, cũng như bất cứ người nào khác, đều có thể có cuộc sống tình dục, cuộc sống gia đình, có thể có vợ, có con, có thể ly dị với vợ, rồi lới lấy vợ khác... Những điều đó không ai nên can thiệp đến. Thậm chí, dù cho ông lãnh tụ nào đó có vợ rồi, lại đi ngoại tình, "cặp bồ" với ai đó, như trường hợp Lenin, hay vợ sờ sờ ra đấy mà vẫn ngang nhiên ngủ với gái, hết cô này đến cô khác, như trường hợp Mao Trạch Đông, hay đi hoang, rồi có con với người khác, như trường hợp Karl Marx, (những ví dụ này tôi không nói vu vơ, các sử gia và các nhà báo đứng dẫn trên thế giới đã viết quá đủ, với những bằng chứng không thể chối cãi) thì cũng đáng phê phán đấy, nhưng cũng chẳng sao cả, trời không vì thế mà sập được! Chỉ có cái đầu óc ngu muội, phong kiến của cái đám lãnh đạo cộng sản kênh kiệu, tự coi mình là "trí tuệ, danh dự và lương tâm của thời đại" hay là "đỉnh cao trí tuệ loài người," mới nghĩ rằng phải tô vẽ cho lãnh tụ thành một ông thánh sống, là một con người siêu phàm, không vợ không con ... thì càng thêm uy tín chính trị.

Thế rồi cứ giấu kín cuộc đời riêng tư của các lãnh tụ như là bí mật quốc gia số một, hễ ai động khê đến là trừng trị tàn nhẫn. Ậấy, cái vụ vừa qua đảng "xử trí kỷ luật" một cách thô bạo đối với Kim Hạnh, tổng biên tập báo Tuổi Trẻ, chỉ vì báo đó dám nói sơ sơ chuyện ông Hồ có vợ hồi ở Trung Quốc, là một chứng minh cho cái đầu óc ngu dốt, độc đoán, lố bịch của cái đám ấy. Lẽ có nhiên, cách xử sự của người đàn ông đối với phụ nữ, đối với vợ con phản ánh toàn bộ tư cách, phẩm chất, đạo đức của con người, và điều đáng nói, đáng xem xét đối với các lãnh tụ chính là ở đó.

2) Theo tôi, các cô gái Cao Bằng, cũng như anh chồng chưa cưới của cô Vàng cùng các thương binh bạn chiến đấu của anh đều rất ngây thơ, tưởng là ông Hồ định lấy cô Xuân làm vợ thật, tưởng cô Xuân là vợ của ông Hồ thật. Khách quan mà xét, ông Hồ không muốn có vợ đảng hoàng, ông chỉ muốn giữ cái "uy tín chính trị" hão của "bậc siêu nhân", ông chỉ muốn được "tiếng" vì dân vì nước đến nỗi suốt đời không mơ tưởng đến chuyện vợ con. Và điều này nói ra chưa xót thật, nhưng không thể không nói: cô Xuân chỉ là món đồ chơi trong tay ông mà thôi. Cô Xuân được đưa về Hà Nội là để "phục vụ" ông Hồ, cũng như bao nhiêu cô gái Trung Quốc đã được đưa đến Trung Nam Hải để "phục vụ" ông Mao (Xem hồi ký "Tôi là bác sĩ riêng của Mao" của Lý Chí Tuy). Mồm ông Hồ nói nào là giải phóng phụ nữ, nào là chống tư tưởng phong kiến, tôn trọng phụ nữ, v.v... thế nhưng ông đã hành xử với phụ nữ cực kỳ phong kiến, coi phụ nữ chẳng khác gì món đồ chơi. Nhận xét như thế hoàn toàn không có tính chất vũ đoán, vì thử hỏi:

a. Nếu coi cô Xuân là vợ thật, tới sao ông lại không để cô ở chung tới ngôi nhà riêng của ông ở trong khuôn viên Chủ tịch phủ, mà bắt cô phải ở riêng mãi tận nhà 66 Hàng Bông Nhuộm, (ai biết rõ Hà Nội thì dễ dàng hình dung được khoảng cách) là nhà của công an, lại phải chịu dưới sự quản lý trực tiếp của bộ trưởng công an Trần Quốc Hoàn và chỉ khi nào ông cần "được phục vụ" thì cho xe đón cô lên Chủ tịch phủ mà thôi? Trong những năm đó, ông Hồ chưa đến nỗi thất thế tới mức phải để cho Trường Chinh, Lê đức Thọ, Hoàng Quốc Việt có thể can thiệp vào cuộc sống tình cảm của ông như vậy, có thể khống chế ông như vậy. Ông đường đường là lãnh tụ tối cao, là Chủ tịch đảng, cơ mà!

b. Nếu ông coi cô Xuân là vợ thật thì khi cô đẻ con trai rồi, tới sao ông vẫn để hai mẹ con ở riêng tận 66 Hàng Bông Nhuộm và khi mẹ nó chết rồi, ông không đem con về nuôi, mà lại đưa cho người này, người khác nuôi cho đến khi thành bé lên 13 tuổi, là năm ông qua đời, thì "người ta" (cũng khó biết được là ai, Bộ chính trị hay là theo lời dặn của bố đẻ đưa bé?) lại giao nó cho Vũ Kỳ làm con nuôi? Và xin các bạn chú ý, Vũ Kỳ đã (chắc chắn là anh ta không bao giờ dám tự ý) đổi họ thành bé thành Vũ Trung, xóa mọi dấu vết tội lỗi của một ông họ Nguyễn Tất! Ở đây,

khách quan mà nói, dường như ông Hồ không có chút tình thương yêu nào đối với đứa con đẻ của mình. Một người như vậy làm sao có thể thương yêu trẻ con người khác được ?

3) Theo tôi, thật khó mà bác bỏ ý kiến cho rằng từ đầu đến cuối, ông Hồ cùng đám cận thần của ông, những ủy viên Trung ương, ủy viên Bộ chính trị, đã đánh lừa tệ hại cô Xuân, một cô gái quê ngây thơ ở miền núi, làm cho cô tưởng lầm ông định lấy cô làm vợ thật. Khi có con với ông rồi, cô xin cho hai mẹ con "được ra công khai" (chắc ý nói hợp thức hóa) thì một mặt ông làm ra vẻ thông cảm, thừa nhận yêu cầu đó là hợp tình hợp lý, nhưng mặt khác ông lại chỉ vào các ông trong Bộ chính trị mà nói là các ông kia có quyền quyết định chứ không phải ông, phải chờ ý kiến của các ông kia, làm như ông không phải là "lãnh tụ tối cao", không phải là Chủ tịch đảng, làm như ông ở dưới quyền mấy ông kia trong Bộ chính trị. Rồi ông còn khuyên nhẹ nhàng: "Cô đành phải chờ một thời gian nữa!" Và thật tội nghiệp cho cô Xuân, cô đã chờ, chờ ... đến khi bị giết!

Nông Thị Xuân (1956)

4) Còn có nhiều điều khác mà trong tình hình hiện nay khó có thể tìm ra được lời giải đáp: Tại sao Trần Quốc Hoàn lại có thể có thái độ trắng trợn, đê tiện như thế đối với cô Xuân ? Dù cô không phải là vợ chính thức thì cũng là "bồ" (nói theo lối nói thông thường hiện nay ở Việt Nam) của lãnh tụ, cơ mà! Sao y lại có thể to gan phạm thượng đến như thế ? Hay là y đã thấy rõ tình thế bị "thất sủng" của cô Xuân, tức là cái thái độ không mặn nồng nào đó của ông Hồ đối với cô Xuân, nên mới bạo phổi làm chuyện bậy bạ đến thế ? Hay là y đã biết một quyết định nào đó ... về cô Xuân, nên y nghĩ rằng "không xài thì phí của trời", trước sau rồi cô cũng chết ?

Còn câu hỏi mà ông Hồ đặt ra cho cô Xuân về những người lạ mặt thường đến chỗ các cô phải không, có ý nghĩa gì ? Có đúng là do bộ trưởng công an mớm cho ông hay không ? Việc giết cô Xuân, cô Vàng, cô Nguyệt ... là mưu đồ của cá nhân Trần Quốc Hoàn, hay là chủ trương của một tập thể, nếu là của một tập thể thì tập thể nào, và ông Hồ có được biết hay không ? Trách nhiệm của ông Hồ, của Bộ chính trị Trung ương đảng, của Bộ công an, của Trần Quốc Hoàn trong việc này như thế nào ? Khoảng thời gian từ khi cháu Trung được sinh ra (cuối năm 1956) đến ngày Hoàn tới dờ trò hãm hiếp mẹ nó (mồng 6 hay mồng 7 tháng 2 năm 1957), cũng như từ ngày đó tới ngày mẹ nó bị giết (11 tháng 2 năm 1957) vì sao lại gần nhau đến thế ? Điều đó có ý nghĩa gì ? Vân vân và vân vân ... Hy vọng là rồi đây, các nhà thám tử Maigrets tài giỏi nhất, các chuyên gia về tội phạm có thể góp ý, góp sức, giúp làm sáng tỏ nhiều vấn đề...."

Muốn biết Cáo Hồ mấy vợ, bạn đọc có thể tìm đọc các bài của sử gia Trần gia Phụng , các ông Nguyễn minh Cần, ông Minh Võ, ông Vũ thư Hiên, ông Sơn Hà, ông Trần Viết Đại Hưng và bà Trần Khải Thanh Thủy.....

Đầu tháng 7-09, Phong Trào Quốc Dân Đòi Trả Tên Saigon đã cho ra mắt cuốn DVD dài 1 giờ 50 phút, với nhan đề Sự Thật Về Hồ Chí Minh. Buổi ra mắt đầu tiên tại Nhà Hàng Paracel số 15583 Brookharst St Westminster CA 92683.

Linh mục Nguyễn Hữu Lễ và ông Trần Quốc Bảo đại diện cho Phong Trào Quốc Dân Đòi Trả Tên Saigon cho biết ‘Sự Thật Về Hồ chí Minh là một cuốn Phim Tài Liệu, dài 1 giờ 50 phút, nội dung xoay quanh các vấn đề ‘thân thế HCM’, ‘tư tưởng HCM’, ‘trách nhiệm HCM đối với quốc gia trong việc “giải phóng dân tộc”, trong “CCRĐ”, trong “tội ác Tết Mậu Thân 1968” và di sản HCM để lại là những gì?’ **Mục đích của việc ra đời cuốn phim là nhằm “tẩy trừ huyền thoại giả trá Hồ Chí Minh, để lấy lại tên gọi cho thành phố Saigon.”**

Thủ lãnh của Việt cộng là tên đại gian xảo, con cháu hần rập khuôn gian xảo đem áp dụng trong guồng máy cai trị độc tài. Sau khi chiếm miền Nam, bọn chúng bắt những quân nhân cấp bậc từ Chuẩn Úy trở xuống phải đi tầy nã 3 ngày đến 20 ngày. Còn các cấp SQ thì tù vô thời hạn. Chúng đánh lừa dư luận quốc tế nên dùng từ “ học tập cải tạo” thay vì ‘trại tù khổ sai’. Báo chí ngoại quốc thường viết re-education camp dựa theo từ ngữ ‘cải tạo’, chứ không dùng đúng nghĩa với hành xử của Việt Cộng giam Sĩ quan Quân Đội Việt Nam Cộng Hoà vào Trại Lao Động Khổ Sai. Đây là sự làm lẫn lộn của những người cầm bút, thay vì phải dùng đúng là Hard Labor Camp hoặc GULAG, hay Forced Labor Camp.

Theo tôi nghĩ, dịch kiểu này chẳng khác người dịch ‘canh gà Thọ Xương’ là ‘chicken soup of Thọ Xương’ hay ‘Thọ Xương’s chicken soup’. Canh đây nghĩa là ‘giờ’. Một đêm có 5 canh. Một canh là 2 giờ. Ngày 6 khắc, mỗi khắc 2 giờ 20 phút. Gà trống thường gáy cuối canh tư, đầu canh 5, là khoảng 4 giờ sáng. Trong câu thơ: Gió đưa cành trúc la đà. Tiếng chuông Trấn Võ, canh gà Thọ Xương. Ý tác giả muốn diễn tả ‘sáng sớm dậy nghe tiếng chuông chùa Trấn Võ (trên đường Cổ Ngự, từ đền Quan Thánh qua Nghi Tàm), và nghe tiếng gà gáy ở huyện Thọ Xương... Người dịch không hiểu hết ý nghĩa của câu viết mà chỉ dịch theo nghĩa ‘đen’. Dịch như vậy rất khô hài. Dịch kiểu này nếu cho dịch câu : ‘Đi bắt voi voi’ dám dịch là ‘catch elephant trunk’(1).

Trong ngày 3 tháng 8-09, cựu TT Bill Clinton đã đến Bình Nhưỡng, Bắc Hàn để thảo luận bế tắc trong chương trình hạt nhân và lo ngại về 2 nữ ký giả Mỹ đang bị cầm tù tại Bình Nhưỡng từ tháng 3-09. Trong bài tường thuật của ký giả Jae-Soon Chang và ký giả Jay Arnold của Associated Press đã viết:

Laura Ling and Euna Lee, journalists for former Vice President Al Gore's California-based Current TV media venture, were arrested in March while on a reporting trip to the Chinese-North Korean border. They were sentenced in June to 12 years of hard labor for entering the country illegally and engaging in "hostile acts (Laura Ling và Euna Lee là những ký giả viết cho cơ quan Truyền thông Current TV ở California của cựu Phó Tổng Thống Al Gore, bị bắt giữ hồi tháng 3 trong cuộc hành trình đến biên giới Trung Hoa và Bắc Cao . Họ bị kết tội 12 năm Lao động khổ sai vì lý do đi vào đất (Bắc Cao) bất hợp pháp và tham gia vào những hoạt động thù nghịch)

Những ký giả viết “re-education” phải chăng là ‘kém hiểu biết’ nếu không thì cũng là ‘thân cộng’. Trong khi tôi đang tiếp tục viết thì tin mới nhất là sáng sớm thứ tư August 4-09. cựu Tổng Thống Bill Clinton đã đưa được 2 nữ ký giả này trở lại Mỹ. Trong khi đó Trung Cộng bắt giữ 12 ngư phủ Việt Nam trên lãnh hải Việt Nam, mà bọn bộ chính trị Mạnh Triết Dũng vẫn cầm như hèn. Đúng là một lũ man rợ, không có tình người.

Bộ máy tuyên truyền thì vẫn ra rả nói là ‘quan hệ hữu nghị’ (!), ‘núi liền núi sông liền sông’, 16 chữ vàng (!). Toàn là từ ngữ đẹp mà thực tế là bịp. Tuy thế bọn chúng lại muốn bịp luôn ‘khúc ruột ngàn dặm’, câu Việt Kiều về nhập lại quốc tịch Việt Nam.

Ba triệu người tị nạn Việt Nam trên toàn thế giới duy nhất có anh già dịch 'ăn chè Nhà Bè' là hỉ hửng khi nhận cái chứng minh nhân dân thổ tả của Việt Cộng.

(còn tiếp)

Chú thích: (1) Vòi voi là con sò, có cái vòi kéo dài ra ,loại horseneck clams con lớn vòi dài có thể tới 8 inch, sống ở Dillion Beach California.

Loại vòi voi rất lớn có tên là *Panopea abrupta* (geoduck), thường sống ở bờ biển Tây Bắc Hoa Kỳ và Canada, cái vòi có thể tới 1 m.

Panopea abrupta (geoduck):
(Washington of Fish and Wildlife)

Con vòi voi(horseneck clam) *Panopea abrupta* (geoduck)